

РЕШЕНИЕ

№ 27920

гр. София, 10.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 22.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4912** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на „ИН ТАЙМ“ ООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район Искър, [улица], представявано от Управителя А. Р. Б., подадена чрез адв. Г. И., Адвокатско дружество „Г. и съдружници“, съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, против Решение № 1040-21-222 от 14.04.2025 г., издадено от Директора на Териториално поделение (ТП) на Национален осигурителен институт (НОИ) С.-град, с което е отменено Разпореждане № 33606 от 03.01.2024 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от КСО и е прието за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО настъпилото на 23.01.2023 г. внезапно увреждане на здравето на И. А. Г.. В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност и неправилност на оспореното решение, сочи се неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни норми и несъответствие с целта на закона. Оспорват се изводите на административния орган, че в конкретния случай са налице всички предпоставки за приложение на чл. 55, ал. 1 от КСО. Твърди се, че в конкретния случай изводите са формулирани единствено въз основа на обясненията на И. Г. и Б. В., не е налице официален документ за настъпване на ПТП от компетентните органи на МВР, констатирана е липса на болничен лист за временна нетрудоспособност. Излагат се съображения, че Експертно решение № 00099 от зас. № 038/27.03.2024 г., което приема причинна връзка между претърпяното на 23.01.2023 г. от И. Г. увреждане при ПТП и настъпилата на 06.02.2023 г. временна нетрудоспособност, е издадено в противоречие с правилата на медицинската експертиза, твърди се, че оспорващото дружество не е редовно уведомено за

производството пред ТЕЛК, твърди се наличие на противоречия между обясненията на И. Г., Б. В. и Н. С., сочи се неизясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая. Излагат се съображения, че събраните по преписката доказателства не водят до безспорен извод, че на 23.01.2023 г. при пътнотранспортно произшествие И. А. Г. е претърпял внезапно увреждане на здравето, довело до временна нетрудоспособност на 06.02.2023 г., липсват надлежни доказателства относно соченото пътнотранспортно произшествие, липсва официален удостоверяващ документ от компетентните органи на МВР, който да установява наличие на ПТП с пострадало лице И. А. Г.. Искане се от съда да отмени оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С.-град. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание и в депозирана по делото писмена защита, оспорващото дружество, чрез процесуалните си представители по пълномощие надлежно упълномощени адвокати, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Излагат се съображения, че от събраните в производството доказателства, в които се съдържат противоречиви и взаимно изключващи се данни, не може да се направи еднозначен и безспорен извод за кумулативно наличие на предпоставките за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО. Соци се, че събраните по делото доказателства – официални удостоверяващи документи от Пътна полиция, СДВР и Софийска районна прокуратура опровергават твърденията на И. А. Г. за пътнотранспортно произшествие на 23.01.2023 г. с участие на същото лице. Соци се, че съгласно справките от системата за Г.-проследяване на движението на сочения от И. Г. служебен автомобил „С.“ с рег. [рег.номер на МПС] на 23.01.2023 г. около 10.30 – 10.40 часа, когато се твърди, че е станала злополуката, същият автомобил се е намирал на други места в [населено място], а не ъгъла на [улица]и [улица], което се потвърждава и от информацията, съдържаща се в извлеченията от програмата И. (Ин Т. Куриер), отразяваща пратките и съответните адреси, приети и доставени от И. Г. в периода, сочен от него като време на злополуката – 10.30 – 10.40 часа на 23.01.2023 г. В този смисъл е и удостоверението от застрахователното дружество, налице са противоречия в показанията на разпитаните по делото свидетели. Излагат се съображения, че медицинската документация съдържа данни за други, в това число хронични заболявания на ръката на И. Г., в документа за преглед в болница „Пирогов“ от 23.01.2023 г. не е отразено наличието на здравен проблем, който да е предизвикал нетрудоспособност, не е издаден болничен лист след извършения преглед в Пирогов, което опровергава твърдението, че на 23.01.2023 г. И. А. Г. е имал здравен проблем, водещ до неработоспособност. Претендира се присъждане на направените по делото разноски съгласно списък, който се представя. Релевира се възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния представител на заинтересована страна адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, в съдебно заседание и в депозираните по делото писмени бележки, оспорва жалбата като неоснователна и необоснована, поради което моли обжалваното решение на Директора на ТП на НОИ С.-град да се потвърди. Поддържа становище, че в разглеждания казус са налице всички предпоставки на трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО – пострадалото лице е здравно осигурено от работодателя; И. А. Г. е работил по трудов договор в дружеството на длъжност „Разносвач-куриер“, съгласно приложената по делото длъжностна характеристика, неразделна част от трудовия договор определената характеристика на работата е „доставя и приема ...пратки на и от адрес в определен район, като координирано работи с шофьор, куриерите при приемане/предаване....“; установява се по безспорен начин, че 23.01.2023 г. е присъствен и отработен ден за И. А. Г., в деня на злополуката 23.01.2023 г. И. А. Г. е осъществявал служебните си задължения в изпълнение на трудовия си договор – доставял е пратки на адрес; налице е

установена причинна връзка между претърпяното на 23.01.2023 г. от И. А. Г. увреждане на здравето при пътнотранспортно произшествие и настъпилата на 06.02.2023 г. временна нетрудоспособност съгласно влязлото в законна сила ЕР № 00099/038/27.03.2024 г. на ТЕЛК, УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, съгласно което ТЕЛК приема причинна връзка между претърпяното на 23.01.2023 г. от И. А. Г. увреждане на здравето при ПТП и настъпилата на 06.02.2023 г. временна нетрудоспособност; от представените амбулаторни листове, епикриза, листове за преглед на пациент, в това число и от болница Пирогов в деня на злополуката, ЕР и последователните и логични свидетелски показания се установява, че е налице внезапно увреждане на здравето на И. А. Г.; установено е наличие на функционална зависимост между настъпилото увреждане и извършваната от лицето работа, като по смисъла на разпоредбата увреждането трябва да е претърпяно „през време и във връзка с извършваната работа“,

„по повод на работата“ или при „всяка работа, извършвана в интерес на предприятието“, което се установява от представените таблица за отчитане на отработените дни и отпуски за 01.2023 г., длъжностна характеристика, писмени обяснения на Б. Б. В. и Н. А. С., както и извлечение от програма И. на куриер И. А. Г. на 23.01.2023 г. до 12 часа; като резултат от внезапното увреждане е настъпила временна или трайна неработоспособност. Искане се от съда да потвърди оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С.-град. Претендира се присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Релевира се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна И. А. Г., в писмен отговор по жалбата, в съдебно заседание и в депозираните по делото писмени бележки, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен адвокат, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излагат се съображения, че оспореното решение е в съответствие с разпоредбите на КСО, регламентиращи начина и реда за установяване на трудова злополука, както и предпоставките за възникването ѝ, наличието на които безспорно е установено в конкретния случай. Сочи се, че с експертно решение на ТЕЛК от 27.03.2024 г. е безспорно доказано и прието наличието на причинно-следствена връзка между настъпилия инцидент и претърпените от И. А. Г. травматични увреждания, както и, че същите са довели до временна неработоспособност. Сочи се, че И. А. Г. по спешност е бил откаран и прегледан в УМБАСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД, като му е била поставена диагноза: контузия на друга и неуточнена част от предмишницата/фрактура на дясна гривнена става, поставена е гипсова имобилизация. На 25.01.2023 г., 26.01.2023 г., 27.01.2023 г., 30.01.2023 г., 01.02.2023 г. и 03.02.2023 г. поради системно и постоянно влошаване на здравословното му състояние засилени боли и отток при извършен преглед от ортопед-травматолог е установено счупване на долния край на лъчевата кост, масивен отток на дясната предмишница и гривнена става с невъзможни движения на пръстите на дясна длан, данни за масивен хематом, обхващащ гривнена става и екстензорната група на предмишницата. След извършено образно изследване на 31.01.2023 г. е установено наличие на травма и на експензорен мускул и сухожилие на втори пръст на дясна длан, масивен хематом по дорзалната повърхност на гривнена става с едем по хода на сухожилията, емигрирал хематом на лакътна става. На 03.02.2023 г. при преглед в УМБАЛ „Александровска“ ЕАД са установени травматични увреждания:

Травма на десен горен крайник с почти повсеместен оток и кръвонасядане, както и общи охлузни рани на същия, клинични данни за контузия на екстензорните мускули и сухожилия на втори до пети пръсти на дясната ръка, с флексорна контрактура и невъзможна самостоятелна експензия на втори пръст на същата, дадено е заключение за наличие на трайно затруднение движенията на горен десен крайник, което представлява средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 от

НК, довело до временна неработоспособност. На 06.02.2023 г. И. А. Г. е хоспитализиран в МБАЛ „Доверие“ с диагноза: „Последици от травма на мускул и сухожилие на горен крайник“, претърпял е операция. На 09.02.2023 г., 16.02.2023 г. и 23.02.2023 г. са извършени контролни прегледи, на 21.02.2023 г. и 09.03.2023 г. е прегледан от друг ортопед – травматолог, насочен е за извършване на физиотерапия и рехабилитационни процедури, които е извършил за периода 27.02.2023 г. – 13.03.2023 г., за периода 14.03.2023 г. – 20.03.2023 г. е извършил нов рехабилитационен курс. Въпреки проведената рехабилитация на 23.03.2023 г. отново е извършен преглед, на 24.03.2023 г. е проведен пореден преглед, на 29.03.2023 г. е извършен преглед от д-р Й. П. – специалист нервни болести, при които е установено мононевропатия на горен крайник, неуточнена, последици от травма на мускул и сухожилие на горен крайник, увреждане на лъчевия нерв, като д-р П. е изразила становище за продължаване на временната неработоспособност, последвали са допълнителни и последващи прегледи, И. А. Г. е претърпял втора операция, на 20.03.2024 г. е извършен пореден преглед, при който е установено: Последици от травма на мускул и сухожилие на горен крайник. Скъсано сухожилие на палеца. Променена позиция на показалеца и непълна екстензия на 2-ри пръст.

Сочи се, че лечението продължава и към настоящия момент, като пострадалият И. А. Г. няма да възстанови състоянието си от преди злополуката. Соци се, че не се оспорва обстоятелството, че не е налице издаден от органите на МВР протокол за ПТП, но едновременно с това се твърди, че при настъпило „внезапно увреждане на здравето“ ирелевантно е дали същото е настъпило вследствие на ПТП или друго събитие, ако е установен механизмът и начинът на увреждане, което е безспорно установено в конкретния случай от всички събрани в производството доказателства, сочи се, че от показанията и обясненията на свидетелите се установява по безспорен начин настъпилото внезапно увреждане на здравето на И. А. Г., настъпило по време на изпълнение на трудовите му задължения, за което неговият работодател е незабавно и своевременно уведомен. Искане се от съда да отхвърли жалбата и да потвърди оспореното решение като правилно и законосъобразно. Претендира се присъждане на разноски съгласно списък по чл. 80 от ГПК, който се представя.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за изяснено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано във връзка с постъпила на 24.10.2023 г. в ТП на НОИ С.-град декларация за трудова злополука с вх. № 917 от същата дата от И. А. Г., с която е декларирана злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО, станала на 23.01.2023 г. в 10.40 часа в [населено място] на ъгъла на [улица]и [улица]с И. А. Г. на длъжност разносвач-куриер в „ИН ТАЙМ“ ООД (л. 104 от делото). Осигурителят „ИН ТАЙМ“ ООД не е деклариал в срока по чл. 57, ал. 1 от КСО (5 работни дни) травматичното увреждане на И. А. Г. като трудова злополука. От представените в ТП на НОИ С.-град документи се установява, че на 03.11.2023 г. по повод на настъпилата злополука управителят на работодателя - осигурител е издал заповед, с която е определен персоналният състав на комисията за нейното разследване. Комисията е приключила разследването, за което е съставен Протокол за резултатите от разследването от 09.11.2023 г., предвиден в чл. 2, ал. 3 от НУРРОТЗ.

Съгласно чл. 58, ал. 1 от КСО е извършено разследване на злополуката от Комисия, определена със Заповед № 1015-21-241 от 16.11.2023 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, включваща съгласно чл. 8, ал. 2 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки (НУРРОТЗ) във връзка с чл. 58 от КСО представители на ТП на НОИ С.-град, Д„ИТ“ С. и „ИН ТАЙМ“ ООД. Резултатите от разследването са обективирани в Протокол № 81/14.12.2023 г., подписан от двамата представители на осигурителя и пострадалия И. А. Г. без

възражения. Видно от съдържанието на протокола според представените писмени обяснения на И. А. Г. на 23.01.2023 г. към 10.30 часа той и Б. В. са паркирали служебен бус С. на кръстовището отляво на булевард Ф. Н. и улица Л. К.. Имал е да доставя документи пратки в бизнес сграда Иглата на А. банк с адрес [улица]. Пресичайки на пешеходната пътека и при опит да се качи в буса, отваряйки вратата, преминаващо в това време камионче блъска вратата, която от своя страна блъска ръката му. В резултат на удара ръката му увисва в китката и последва прогресивна болка, която става нетърпима. По тази причина не е отразил случая на тел. 112 и не изчаква идването на КАТ. Шофьорът на служебния бус го е откарал в Пирогов по бул. Ч. връх. Пристигат в Пирогов, където са придружени от шофьора на камиона, който е ударил вратата на буса. Болката се е била изострила, не можел да си намери място, като обикалял из коридора на болницата и чакал в спешен травматологичен кабинет.... ” Идентични обяснения е дал и Б. Б. В., който е лицето, управлявало служебния автомобил на 23.01.2023 г. Според представените писмени обяснения на Н. А. С. преди повече от половин година същият е получил обаждане от диспечер, че куриерът И. Г. си е ударил ръката при качване в МПС. Впоследствие е разбрал, че колегата, който му помага, го е закарал в болница, за да го прегледат.

От следващия ден И. Г. е поискал две седмици платен отпуск, за да си почине. И. А. Г. не е представил Протокол за настъпилото пътнотранспортно произшествие (ПТП) или удостоверение за станалия инцидент от органите на МВР и болничен лист за временна неработоспособност от деня на злополуката (23.01.2023 г.) с причина: злополука трудова. От осигурителя са предоставени трудов договор, длъжностна характеристика, допълнително споразумение към трудов договор, протокол за резултатите от разследването на осигурителя от 09.11.2023 г., предвиден в чл. 2, ал. 3 от НУРРОТЗ, таблица за отчитане на отработените дни и отпуски Я. 2023 г., заповед за отпуск № 111/23.01.2023 г. на И. Г. и служебна бележка вх. № 5101-21-917#2 от 15.11.2023 г. на „Ин Тайм” ООД, от които се установява, че 23.01.2023 г. е присъствен и отработен ден на И. Г.. За периода от 24.01.2023 г. - 03.02.2023 г. И. Г. е бил в платен годишен отпуск съгласно заповед за отпуск № 111/23.01.2023 г. Първичният болничен лист за временна неработоспособност е издаден за периода от 06.02.2023 г. до 09.02.2023 г. с причина: злополука – нетрудова и диагноза „Последици от травма на мускул и сухожилие на горен крайник”. Към декларацията пострадалият И. Г. е приложил медицински документи: Лист за преглед на пациент от 23.01.2023 г., амбулаторни листове от 25.01.2023 г., 26.01.2023 г., 27.01.2023 г., 30.01.2023 г., 01.02.2023 г., 03.02.2023 г., Образно разчитане № 11081/31.01.2023 г., Епикриза от 09.02.2023 г., Амбулаторни листове от 09.02.2023 г., 16.02.2023 г., 21.02.2023 г., 23.02.2023 г., Медицинско направление от 22.02.2023 г., Амбулаторни листове от 09.03.2023 г., 03.05.2023 г., Протокол на изследване от 24.02.2023 г., Съдебномедицинско удостоверение № 93/2023 г., Амбулаторен лист от 14.03.2023 г., Процедури за рехабилитация на ръка от 23.03.2023 г., Амбулаторни листове от 29.03.2023 г. и 24.03.2023 г., Амбулаторни листове от 18.04.23 г., 02.05.2023 г., 15.06.2023 г., 13.08.2023 г., Епикриза от 16.08.2023 г., Е. от 07.07.2023 г., Болнични листове за периодите от 06.02.2023 г. до 09.02.2023 г. и от 13.08.2023 г. - 15.09.2023 г. с причина „злополука - не трудова“.

Видно от Лист за преглед на пациент, издаден от УМБАЛСМ Н.И.Пирогов ЕАД с № 017004 от 23.01.2023 г. 14:19 часа И. А. Г. е посетил лечебното заведение, където била констатирана „болка в дясна предмишница“, при снемане на анамнезата било отразено „пострадал при ПТП като пешеходец по време на работа“, проведено е изследване „Р. на антебрахиум“ и терапия „Гипсова имобилизация“, поставена е диагноза: „Контузия на дясна предмишница и гривнена става“.

Въз основа на писмените доказателства, съдържащи се в досието, и при съобразяване с констатациите на Протокол № 81/14.12.2023 г. за резултатите от извършеното разследване на злополуката длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО е издало Разпореждане №

33606/03.01.2024 г., с което е приело, че претърпяното на 23.01.2023 г. от И. А. Г. увреждане на здравословното състояние не е трудова злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО. Като мотиви длъжностното е посочило, че в конкретния случай не е установило наличието на всички елементи от сложния фактически състав на чл. 55, ал. 1 от КСО, тъй като липсва внезапно увреждане на здравето, довело до неработоспособност. И. А. Г. не е представил на работодателя болничен лист за временна неработоспособност от деня на злополуката с причина трудова злополука, И. А. Г. не е представил Протокол за настъпило ПТП или удостоверение за станалия инцидент от органите на МВР. За периода от 24.01.2023 г. до 03.02.2023 г. И. А. Г. е бил в платен годишен отпуск, първият болничен лист за временна неработоспособност е представил на 06.02.2023 г. с причина: злополука – нетрудова и диагноза „Последици от травма на мускул и сухожилие на горен крайник“.

Издаденото Разпореждане № 33606/03.01.2024 г. е оспорено по административен ред от И. А. Г. пред Директора на ТП на НОИ С.-град. С оглед на обстоятелството, че няма данни за настъпила непосредствено след инцидента временната неработоспособност, удостоверена с издаден болничен лист, административният орган с писмо с изх. № 1012-21-49#1 от 30.01.2024 г. е поискал от компетентните органи на медицинската експертиза да се произнесат относно наличието на причинна връзка между претърпяното здравословно увреждане на 23.01.2023 г. и настъпилата по-късно на 06.02.2023 г. временна неработоспособност, като задължителен елемент от състава на трудовата злополука, установен с разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от КСО. С Определение № 1040-21-57 от 05.02.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С. град на основание чл. 54. ал. 1, т. 5 от АПК административното производство по жалбата на И. А. Г. е спряно до приключването с влязъл в сила административен или съдебен акт на образуваното пред компетентните органи на медицинската експертиза производство. На 05.04.2024 г. пострадалият е представил с молба с вх. № 1023-21-719 заверено копие на Експертно решение № 00099 от зас. № 038/27.03.2024 г. на ТЕЛК УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, съгласно което ТЕЛК приема причинна връзка между претърпяното на 23.01.2023 г. от И. А. Г. увреждане на здравето при пътно-транспортно произшествие и настъпилата на 06.02.2023 г. временна неработоспособност.

Предвид представената информация и документи, които удостоверяват, че в законоустановения срок на обжалване, както и до отговора им от 31.03.2025 г. няма постъпила жалба срещу експертното решение, Директорът на ТП на НОИ С.-град е приел, че е отпаднало основаниято за спиране на производството по чл. 117, ал. 3 от КСО, възобновил е производството и е издал оспореното в настоящото производство решение, като е приел, че в обобщение на изложеното и поради установяване наличието на липсващия елемент от сложния фактически състав на трудовата злополука, предвиден в чл. 55, ал. 1 от КСО, претърпяното от И. А. Г. на 23.01.2023 г. внезапно увреждане на здравето, причинило настъпилата на 06.02.2023 г. временна неработоспособност, е трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал.1 от КСО, с оглед на което е отменил Разпореждане № 33606 от 03.01.2024 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО като неправилно. Решението е съобщено на „ИН ТАЙМ“ ООД на 22.04.2025 г., жалбата е постъпила, чрез административния орган, на 07.05.2025 г.

По делото е постъпила административната преписка, в това число медицинската документация относно проведеното лечение на пострадалото лице – епикризи, амбулаторни листове, изследвания и болнични листове. Представени са и приети допълнителни писмени и гласни доказателства.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав на Административен съд София-град, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по

чл. 146 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е Решението на Директора на ТП на НОИ С.-град, същото решение е индивидуален административен акт, издаден от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт, доколкото съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „г“ от КСО Директорът на съответното Териториално поделение на Национален осигурителен институт е компетентен да се произнесе по жалбата срещу разпореждане за признаване или непризнаване на злополуката за трудова.

Производството е по повод подадена декларация за установяване на трудова злополука. Приложими в случая са процедурите по разследване, установяване и квалифициране на трудовата злополука. Съгласно чл. 58, ал. 1 от КСО териториалното поделение на Националния осигурителен институт съвместно с Инспекцията по труда, комитетите и групите по условия на труд и други компетентни органи в зависимост от случая разследват всяка смъртна трудова злополука, всяка злополука, причинила увреждане на повече от 3-ма работещи, както и всяка злополука, за която има основание да се предполага, че ще доведе до инвалидност. Ал. 2 на чл. 58 от КСО предвижда, че териториалното поделение на Националния осигурителен институт може по своя преценка да разследва и други злополуки освен посочените в ал. 1, какъвто е конкретният случай. Разследването на трудова злополука (чл. 58, ал. 3 от КСО) трябва да установи: 1. причините и обстоятелствата за възникване на трудовата злополука; 2. вида на уврежданията; 3. други сведения, които ще подпомогнат ТП на НОИ да се произнесе за характера на злополуката. Съгласно чл. 58, ал. 6 от КСО резултатите от разследването се оформят в протокол в типизирана форма, който е валиден до доказване на противното. Екземпляр от протокола се връчва от ТП на НОИ на пострадалия или на неговите наследници и на осигурителя.

Съдът намира, че при издаване на процесното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неоснователни са възраженията в жалбата в този смисъл. Обжалваният акт е издаден в законоустановената форма и съдържа изложени фактически и правни основания за издаването си, което го прави мотивиран и дава възможност да бъде преценена законосъобразността му. Спазени са изискванията за форма и съдържание на административни актове съгласно чл. 59 от АПК. Не се наблюдават пороци във формата или реда на издаване на оспореното решение. Административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират на валидността и обосноваването на упражненото властническо правомощие. Решението е издадено в съответствие с изискванията на чл. 35 от АПК, след като са изяснени всички факти и обстоятелства във връзка с декларираната злополука. Доводите в жалбата касаят обосноваването на акта в контекста на доказателствата по делото, който порок е относим към неговата материална законосъобразност, обусловена от наличието на елементите от фактическия състав на чл. 55, ал. 1 от КСО. Спорът по делото се свежда до това налице ли са законовите предпоставки за признаване на декларираната злополука, станала с И. А. Г. на 23.01.2023 г., за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО.

Оспореният административен акт е в съответствие с материалния закон. Съдът намира, че от събраните в настоящото съдебно производство доказателства се установява, че са налице всички

материални предпоставки за обявяване за трудова злополука от 23.01.2023 г., настъпила в осигурителя „ИН ТАЙМ“ ООД с работника И. А. Г..

Злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, което може да бъде травматично, причинено от външно въздействие върху тялото и организма, или нетравматично. Съществени белези на злополуката са, че тя представлява внезапно (непредвидено и спонтанно) увреждане на здравето, което е резултат (последица) на външно или вътрешно (болестно) въздействие върху човешкото тяло или организъм. Съответно трудовата злополука е злополука (внезапно увреждане на здравето), станала през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинила временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Българското законодателство предвижда изрично трудовата злополука като осигурен социален риск. Легалната дефиниция на този риск се съдържа в нормата на чл. 55 от КСО, в която са установени юридическите белези и кумулативно изискуемите предпоставки, с наличието на които законодателят обвързва приемането на дадена злополука за трудова. Съгласно разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от КСО понятието „трудова злополука“ е дефинирано като всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило неработоспособност или смърт. От посочената разпоредба следват два извода - за да бъде определено като трудова злополука едно внезапно увреждане на здравето, то трябва да е „станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа“, включително и когато тя не се обхваща от трудовата функция, но е извършена в интерес на предприятието и, на второ място, обстоятелството, дали са били спазени нормативно или ненормативно установените безопасни и здравословни условия на труд, е ирелевантно за определянето на злополуката като трудова, ако тя е възникнала при възложената работа, респективно при работата, извършена в интерес на предприятието.

Това обстоятелство е релевантно в отношенията, регулирани от Закона за здравословни и безопасни условия на труд, както и за отговорността на работодателя или възложителя на работата. Алинея 3 на чл. 55 от КСО дерогира действието на ал. 1 само в случаите, когато пострадалият умишлено е увредил здравето си. Съгласно чл. 11, ал. 2 от НК умисълът като форма на вината е налице, когато деецът не само е съзнавал характера на постъпката си и е предвиждал нейните последици, но едновременно с това е искал или допускал настъпването на тези последици. По делото няма факти и данни, които да сочат умишлено причинено увреждане, а дори и да е проявена непредпазливост от страна на пострадалия, то същата не дисквалифицира злополуката като трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО. Въз основа на съдържащата се в чл. 55, ал. 1 от КСО легална дефиниция на понятието „трудова злополука“, следва изводът, че, за да се квалифицира злополуката като трудова, е необходимо да се установи наличието на следните кумулативно изискуеми се елементи: 1. внезапно увреждане на здравето (неочаквано, външно и непредвидимо, еднократно и пряко въздействие върху човешкия организъм, което накърнява телесната цялост или нарушава нормалното функциониране на органите на човешкото тяло); 2. злополуката да е станала с осигурено лице; 3. неблагоприятен резултат от увреждането – неработоспособност или смърт; 4. наличие на причинна връзка между внезапното увреждане на здравето и настъпилия неблагоприятен резултат (неработоспособност или смърт), т.е. неблагоприятният резултат (неработоспособността, респективно смъртта) да бъде пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не на други обстоятелства, както и при нетравматични увреждания внезапното увреждане на здравето да е настъпило в резултат от извършваната работа; 5. увреждането да е станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършвана в интерес на работодателя и

6. наличие на функционална връзка/зависимост между настъпилото увреждане на здравето и извършваната работа, респективно с обичайните обстоятелства и условия, при които протича изпълнението на трудовата функция по трудовото правоотношение с работодателя. Решаващо значение за придаване на качеството трудова злополука на едно внезапно (травматично или нетравматично) увреждане на здравето е връзката му с работата. Това е, което различава трудовата злополука от всяко друго внезапно увреждане на здравето. Като професионален риск трудовата злополука винаги се характеризира с това, че увреждането на здравето е във връзка с изпълнението на работа по трудово (или приравнено на него например служебно) правоотношение. Тази връзка има функционален характер (за разлика от връзката между обективното състояние и неговите последици за работоспособността на пострадалия, която връзка има причинно – следствен характер) – увреждането настъпва при изпълнението на работата. Трудовата злополука като внезапно увреждане на здравето е следствие, а извършваната работа е причината за това следствие, т. е. внезапното увреждане на здравето и извършваната работа са в причинна връзка по смисъла на Наредбата за медицинската експертиза. Видно от съдържанието на изброените елементи на фактическия състав на рапоредбата, законодателят е установил само обективни обстоятелства, които длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО е задължено да изследва, без да е предвидено изясняване на субективното отношение на пострадалото лице.

В конкретния случай съдът намира, че доказателствата, представени в административното и събрани в настоящото производство, както бе посочено и по-горе, сочат кумулативна наличност на изчерпателно изброените законови предпоставки и административният орган правилно е анализирал елементите на настъпилата злополука като „трудова“ при наличие на всички конститутивни основания на чл. 55, ал. 1 от КСО.

Безспорен е за съда и за страните релевантният за настоящия казус факт на наличие на трудови правоотношения преди инцидента между пострадалия И. А. Г. и “ИН ТАЙМ“ ООД. Наличието на трудово правоотношение между посочените правни субекти определя качеството на осигурител на “ИН ТАЙМ“ ООД по отношение на И. А. Г.. Между страните няма спор, че И. А. Г. е работел по трудово правоотношение с жалбоподателя и че е бил осигуряван за всички осигурителни рискове.

Безспорно в случая е налице настъпило травматично увреждане на здравето на осигурено лице (И. А. Г.) – съгласно амбулаторен лист № 017004/23.01.2023 г. 14:19 часа И. А. Г. е получил увреждане на горен крайник, прегледан е в „Н.И.Пирогов“ и е поставена диагноза „контузия на дясна предмишница и гривнена става“.

Съдът намира, че безспорно е установено, че увреждането е настъпило през време на извършваната работа. Изискването увреждането да е настъпило през време на работата означава то да е станало през работното време на работника или служителя. Това може да бъде както установеното по трудовото правоотношение редовно работно време, така и времето на полагане на извънреден труд (извънредно работно време), което също е време, през което работникът или служителят е длъжен да извършва възложената му по трудовото правоотношение работа. Условието увреждането да е настъпило във връзка с работата означава, че увреждането настъпва не само през време на работата, но и при непосредственото изпълнение на работата, при прилагането на работната сила към средствата за производство за осъществяване на трудовия процес — в процеса на полагане на живия труд. Връзката с работата е налице както при ефективното изпълнение на трудовата функция, така и на свързаните с нея предшествващи, съпътстващи и заключителни действия — подготвителни, спомагателни и заключителни работи. Страните не оспорват, а това се установява и от материалите по приложената административна

преписка, че на 23.01.2023 г. И. А. Г. е осъществявал трудовите си функции съгласно трудовото си правоотношение с „ИН ТАЙМ“ ООД. В конкретния случай се установява, че злополуката е станала по време на извършване от пострадалия на възложените му от работодателя трудови функции въз основа на съществуващото между тях трудово правоотношение. Установява се по безспорен начин, както бе посочено и по-горе, че И. А. Г. е работил по трудов договор в дружеството „ИН ТАЙМ“ ООД на длъжност Разносвач, куриерски пратки в Отдел „Пакетен център“, Сектор „Куриерска дейност“.

Съгласно представената по делото длъжностна характеристика на И. Г. А. за длъжността Разносвач, куриерски пратки, неразделна част от трудовия договор, основни задължения на лицето са „доставя и приема вътрешни и международни пратки на и от адрес, в определения му район, като координирано работи с „Шофьор, куриерите“ при приемане/предаване на пратките и други допълнителни дейности, свързани с тяхната обработка“; „извършва товаро-разтоварни дейности, свързани с приемане и предаване на пратките“. От представената по делото справка за отчитане на отработените дни и отпуски Я. 2023 г. се установява, че на 23.01.2023 г. И. А. Г. е осъществявал трудови функции, същият не е бил в отпуск или болничен. Съдът намира, че в конкретния случай е налице функционална зависимост между изпълнението на трудовите функции и увреждането на здравето - травматичното увреждане е претърпяно през работно време и по повод работата – увреждането е настъпило, докато И. А. Г. е изпълнявал трудовите си задължения по обработка и доставяне на пратки, т.е. докато същият е изпълнявал възложените му трудови функции по длъжностна характеристика съгласно трудовото му правоотношение с работодателя - съгласно сключения с „ИН ТАЙМ“ ООД трудов договор и длъжностна характеристика към него. По делото е безспорно установено, че към момента на внезапното увреждане на здравето на лицето същият е извършвал дейности във връзка с приемане/предаване на пратки в рамките на установеното в предприятието работно време и съгласно утвърдения му график и район за разнасяне на пратки, което определя злополуката като настъпила през работно време и на работното място на лицето. Инцидентът е настъпил при опит на И. А. Г. да се качи в служебния автомобил след доставка на пратки, тоест при извършване на работа в полза на работодателя.

Относно функционалната връзка между изпълнението на трудовите функции и увреждането правилно е прието от административния орган, че злополуката е настъпила по време и във връзка с извършваната работа в интерес на предприятието. Увреждането безспорно е травматично и е настъпило внезапно в резултат на удар от автомобил на вратата на служебния автомобил, която, от своя страна, е ударила ръката на пострадалия И. А. Г.. При тълкуването на нормата на чл. 55, ал. 1 и ал. 2 от КСО настоящият състав намира, че, след като е установено внезапно травматично увреждане на лицето, настъпило през време на работа и във връзка с работата, което се дължи на пряко въздействие на целостта на човешкия организъм и/или на нормално протичащите биологични процеси в него, без правно значение за квалифициране на злополуката като трудова е дали тя е причинена от деликт, престъпление или друго неправомерно действие. Единственото изключение, което КСО предвижда, както бе посочено и по-горе, е по чл. 55, ал. 3 от КСО, според който текст не е налице трудова злополука, когато пострадалият умишлено е увредил здравето си. В разглеждания случай липсват каквито и да било данни и доказателства за наличие на умишъл от страна на И. А. Г. за причиняване на злополуката, липсват доказателства за умишлени действия от страна на пострадалия. Фактът на умишлено увреждане на здравето от пострадалия, която хипотеза при условията на чл. 55, ал. 3 КСО е изключена от кръга на трудовите злополуки, е от вида на положителните факти – конкретни явления или състояния от социалната действителност, определени във времето и пространството, имащи в случая отношение към човешката психика.

Това означава, че този факт от действителността следва да бъде доказан с всички допустими доказателствени средства.

Съгласно чл. 11, ал. 2 от НК умисълът като форма на вината е налице, когато деецът не само е съзнавал характера на постъпката си и е предвиждал нейните последици, но едновременно с това е искал или допускарал настъпването на тези последици. По делото, според настоящия състав, не се събрани доказателства, установяващи при условията на пълно главно доказване факти от правната действителност, които да сочат на хипотеза за умишлено причинено увреждане.

От друга страна, механизмът на извършване на увреждането безспорно установява неговата внезапност, която сама по себе си изключва умисъла. Съдът намира, че, противно на възраженията на жалбоподателя, безспорно е установен механизмът на настъпилата злополука и увреждане в конкретния случай. В хода на съдебното производство са разпитани свидетелите Б. Б. В., Н. А. С. и А. Л. В.. Всички разпитани по делото свидетели са категорични във възприятията си относно начина на настъпване на злополуката, станала на 23.01.2023 г. с И. А. Г., изцяло в този смисъл са и дадените от служителите на „ИН ТАЙМ“ ООД обяснения в хода на административното производство, не са налице противоречия и разминавания относно описания начин на настъпване на злополуката съгласно всички свидетелски показания, приобщени по делото. По делото е разпитан и свидетелят А. Л. В., който с микробуса си е ударил вратата на служебния автомобил на „ИН ТАЙМ“ ООД, в който се е качвал пострадалият И. А. Г., и за който съдът не установява основания, поради които да счита свидетеля за предубеден. Съдът кредитира свидетелските показания, доколкото същите са изцяло в съответствие с всички събрани по делото доказателства. Свидателят А. Л. В. посочва, че не познава И. А. Г., завършил е „Богословие“, служи в църква, прави религиозен туризъм към Московската епархия. Разпознава И. А. Г. във връзка с неприятен инцидент. Свидателят е шофирал микробус и И. Г. е бил нещо като сътрудник към друг микробус, който е на куриерска агенция. Техният бус е бил спрял на пешеходна пътека и понеже имало паркирали коли и отляво и отдясно на улицата, бусът на куриерската агенция е бил спрял като втори ред. Било е тясно и той е намалил с идеята, защото И. А. Г. е правел нещо до буса, но какво е правил, не може да се сети.

Намалил е и той му е направил знак зад гърба му, като помахал с ръка да мине и застане до микробуса. Но, тъй като микробусът, който е бил спрял, още повече ограничава тясното пространството между колите, свидетелят е минал с автомобила си и минавайки, вече с периферното зрение на огледалото за обратно виждане, видял, че той тръгва да отваря вратата, натиснал е спирачката, но вече се е движел с някаква скорост, „не е като наведнъж да спре човек“ и той, отваряйки вратата, е чул и видял как вратата му се отворила и се ударила в задната част на неговия микробус, самата врата, и веднага спрял на метър и нещо след техния бус. Това, което видял и разбрал е, че И. Г. не е изчакал да мине напълно с микробуса, тръгнал е да отваря вратата и отваряйки вратата всъщност така е закачил неговата врата, но ръката му е била между вратата на буса и микробуса на свидетеля. По време на случката е завивал надясно по ул. Л. К., на ъгъла имало пешеходна пътека и задната част на буса е била на пешеходната пътека, бусът е бил спрял като втори ред на паркираните коли. Не си спомня точно времето на случая, може би е било ранен следобед. Помни, че И. Г. А. е бил облечен с някакво униформено яке, но какво точно не може да каже. Свидателят не искал да се мести микробусът, а да се извика полиция. Пострадалият е изпитвал болки и шофьорът е бил притеснен. Тръгнали за Пирогов, свидетелят също е отишъл в Пирогов, защото е бил притеснен, но пострадалият му е отговорил, че няма претенции и че той си е виновен.

След това си е тръгнал. Не е заплащал суми на пострадалия, прегърнал го и се помолил за него в Пирогов. Не е уведомявал никой за инцидента. Свидателят Б. Б. В., който е бил колега на

заинтересованата страна и е управлявал служебния автомобил на 23.01.2023 г., посочва, че с И. Г. са били на работа, не помни дата на инцидента, но е било в края на януари, били са на работа, разнасяли са пратки, бил е шофьор и карал, а И. Г. разнасял пратките. Паркирал е на [улица], до едни кофи на ъгъл. И. Г. е отишъл да носи пратки, а той го е чакал в колата, защото трафикът е голям и ако трябва да премести колата, ако пречи. След около 5 - 10 минути И. Г. се е върнал, след като е разнесъл пратките. Той е бил в колата и е чул, че се отваря вратата, за да се качи И. Г. и е чул някакъв трясък. След като се обърнал, видял, че И. Г. се е залепил на вратата на стъклото и се превива. Мисля, че нещо като фургон или бус е минал, който след това е спрял отпред и е провел разговор с И. Г.. След като се качил в колата И. Г., видял, че ръката му започва да се подува, закарал го в Пирогов и изчакал, за да види какво става. Прегледали са го и са му направили снимки. Веднага след инцидента, когато се е качил в колата, И. се е обадил във фирмата, за да каже, че е станал инцидент и да обясни случая. След това му се обадил началникът му, той също го е попитал какво е станало, обяснил му е какъв е случаят и той му казал да го оставя, че самолетът е дошъл и има пратки за носене. Закарал го до неговата къща и след това се върнал на работа. Автомобилът, който е шофирал, е бил спрял на ъгъла на „Ф. Н.“ от канала, Е. Г., следващата, втората пряка, която е отъясно, точно на самия ъгъл, след пешеходна пътека. Ако улицата се води Л. К., втората пряка, защото там е имало банки, които те са обслужвали. Бил е спрял след пешеходната пътека отляво, където са кофите, където е имало дупка за спиране. Бил спрял по посока на движението. Не е видял точно удара, чул е трясъкът, автомобилът, който е шофирал, не е бил удрян от друг автомобил. По време на това, което се е случило, служебният автомобил не е бил удрян. И. Г. е ударил с ръката си колата. След въпросния инцидент помни, че И. Г. е отсъствал от работа, но точно като период и като време няма ясен спомен. Свидетелят Н. А. С., който заема длъжността ръководител на отдел „Транспорт и логистика“ при разпита си в съдебно заседание потвърждава, че е информиран за настъпил инцидент с И. А. Г., бил е уведомен от диспечера, за да организира работата, но подробности не си спомня по случая. Начинът на настъпване на злополуката, описан от свидетеля Б. Б. В., който на 23.01.2023 г. е шофирал служебния автомобил, изцяло съвпада с посоченото от свидетеля А. Л. В.. Показанията на разпитаните свидетели са логични, последователни и непротиворечиви, житейски логични и достатъчно конкретни, поради което съдът ги кредитира. Идентични са и обясненията относно настъпилата злополука, дадени в настоящото производство от пострадалия И. А. Г.. Преценени в съвкупност, всички показания безпротиворечиво налагат извод, че е настъпила злополука/произшествие с И. А. Г. на 23.01.2023 г., докато е осъществявал трудовите си функции. Съдът намира, че настъпването на злополуката на 23.01.2023 г. така, както е описано от разпитаните по делото свидетели, не се разколебава от представените справки от Г. системата и системата за приемане и предаване на пратки от куриер И. А. Г. на „ИН ТАЙМ“ ООД, при преглед на процесните документи се установяват пропуски и непълноти, в този смисъл същите не опровергават установеното настъпване на злополука със заинтересованата страна на 23.01.2023 г. Видно е, че в частично представените справки от Г. системата на дружеството не са отразени всички отбелязани като доставени пратки от куриер И. А. Г. на 23.01.2023 г. – на ул. С. И. Р., бул. П. С. и др., отделно от горното установява се, че амбулаторният лист от проведения преглед в Пирогов е с час 14:19 часа, представените справки са с ограничен времеви период и не съдържат пълната информация за периода до 14:19 часа, в този смисъл от представените от осигурителя справки не може да се направи категоричен извод, че соченото като място на ПТП е различно от мястото, където се е намирал служебният автомобил в конкретния случай по време на ПТП, не се твърди и не се установява, че служителът се е отклонил от изпълнение на възложената му работа по длъжностна характеристика. Относно възраженията на работодателя за разминаване в

посочените часове на настъпване на произшествието съдът намира същите за ирелевантни в конкретния случай, доколкото не се твърди настъпване на злополука извън работно време, от една страна и, от друга страна, в случай като процесния от участниците в произшествието не може да се очаква точно посочване на часа предвид особеното физическо и емоционално състояние. Съдът взе предвид, че законодателят в разпоредбата на чл. 55, ал. 2 от КСО не е поставил като необходими елементи от фактическия състав на настъпване на трудовата злополука досежно критерия за времето на ПТП. От гледна точка на закона е ирелевантно, от значение е единствено връзката на травмата с трудовото правоотношение на работника – дали е станало по време или във връзка с него. В конкретния случай, при безспорно установените обстоятелства относно начина и механизма на настъпване на злополуката и безспорно установеното, че лицето е посетило Пирогов, където е установено причиненото му травматично увреждане в 14:19 часа, дали злополуката е станала в 10.30, 11.30 или малко по-късно (предвид часа на издаване на амбулаторния лист от Пирогов) е ирелевантно и не променя характера и начина на настъпване на същата.

Както бе посочено и по-горе, жалбоподателят не твърди, че заинтересованата страна не е доставяла пратки в изпълнение на възложените си трудови функции в процесния период, не твърди отклонение от трудовата дейност, не твърди и не представя доказателства, че в рамките на определеното работно време служителят не е посетил посочения адрес като място на настъпване на произшествие в рамките на определеното му работно време на 23.01.2023 г., както и не представя данни относно движението на служебния автомобил в периода до 14:19 часа за установяване на конкретното движение на същия автомобил, справките са представени до самостоятелно определено от жалбоподателя време на 23.01.2023 г. Събраните в производството доказателства установяват, че произшествието е станало в рамките на работния ден на И. А. Г. на 23.01.2023 г.

Тук е мястото да се посочи, че са неоснователни възраженията на жалбоподателя, че настъпването на пътнотранспортното произшествие не било доказано, защото за него не е сигнализирано, не е регистрирано, не е изготвен протокол за ПТП и дружеството, като собственик на процесния автомобил, не е уведомен, както и, че липсват данни за уведомяване на застрахователя за щета на процесния автомобил. Липсва законово задължение за участниците в движението по пътищата да уведомяват контролните органи по ЗДвП за настъпване на произшествие, ако няма други пострадали участници или повреждане на чуждо имущество, както е в настоящия случай. Липсва и законова норма, която да санкционира пострадал участник в пътен деликт в случай, че не е съставен протокол за ПТП от надлежен орган, нито пък съставянето на протокол за ПТП е въведено със закон като единствен начин за доказване възникването на ПТП. Напротив, за доказването на този факт са допустими всички предвидени в ГПК доказателства и доказателствени средства, в това число и свидетелски показания, а от показанията на разпитаните по делото свидетели несъмнено са установява както възникването на описаното ПТП, така и причинените вследствие на това травми на пострадалия И. А. Г..

Съдът намира, че в конкретния случай безспорно е установено от събраните в производството доказателства, и че претърпяното от И. А. Г. внезапно травматично увреждане на здравето на 23.01.2023 г. е причинило настъпилата на 06.02.2023 г. временна нетрудоспособност на същото лице. Видно от че Експертно решение № 00099 от зас. № 038/27.03.2024 г. със същото е приета причинна връзка между претърпяното на 23.01.2023 г. от И. Г. увреждане при ПТП и настъпилата на 06.02.2023 г. временна нетрудоспособност. В съответствие с текста на чл. 13 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки причинната връзка между увреждането и настъпилата временна неработоспособност е установена от органите на

медицинската експертиза. Съгласно чл. 73, ал. 1, т. 1 от Наредбата за медицинската експертиза (НМЕ) ТЕЛК и НЕЛК се произнасят по причинната връзка както при нетравматично увреждане, така и по искане на ТП на НОИ в случаите на увреждане, при което неработоспособността или смъртта е настъпила по - късно от деня на злополуката - въз основа на Протокол за разследване на злополуката. Съгласно чл. 74, ал. 1 от НМЕ причинна връзка се признава не само за увреждането по повод злополуката и професионалната болест, но и за последствията или усложненията, обусловени от тях. В конкретния случай по делото безспорно е установено, че злополуката е станала на 23.01.2023 г., а временната нетрудоспособност е настъпила на 06.02.2023 г. В случая е налице Протокол за разследване на злополуката и с оглед обстоятелството, че неработоспособността е настъпила по-късно от деня на злополуката в съответствие с изискванията на чл. 73, ал. 1, т. 1 от НМЕ и в изпълнение на разпоредбите на чл. 13 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки въз основа на същия административният орган е поискал от органите на медицинската експертиза произнасяне по причинната връзка между уврежданията, получени от И. А. Г. и настъпилата временна неработоспособност, което е сторено в конкретния случай с Експертно решение № 00099 от зас. № 038/27.03.2024 г.

В конкретния случай и доколкото временната неработоспособност е настъпила по-късно от деня на злополуката е налице произнасяне на компетентния орган на медицинската експертиза на работоспособността относно наличието на причинна връзка между настъпилата злополука с И. А. Г. на 23.01.2023 г. и настъпилата на 06.02.2023 г. временна неработоспособност. С издаденото експертно решение на ТЕЛК е установена причинна връзка между травматичното увреждане на И. А. Г. и настъпилата впоследствие временна неработоспособност. На основание чл. 113, ал. 3 от Закона за здравето задължителни за всички лица, органи и организации в страната са решенията на органите на медицинската експертиза, които не са обжалвани или редът за обжалването им е изчерпан. По време на съдебното производство от жалбоподателя беше направено възражение, че ЕР на ТЕЛК не е влязло в сила, поради което административният орган е допуснал съществено процесуално нарушение, като е издал своя акт преди да е влязло в сила ЕР. Този довод на жалбоподателя не се споделя от настоящия състав.

Като неоснователно, предвид събраните в настоящото производство доказателства, се преценява твърдението за жалбоподателя, че процесното експертно решение на ТЕЛК не е връчено редовно на дружеството. Съгласно предоставена по делото информация и доказателства от „Български пощи“ ЕАД ЕР на ТЕЛК е доставено на адреса на „ИН ТАЙМ“ ООД на 26.04.2024 г. срещу подпис на получателя в Опис за доставка на препоръчани пратки на адрес и направено вписване „К.“. Съгласно представения сключен договор между „Български пощи“ ЕАД и „ИН ТАЙМ“ ООД предоставянето на услуги се осъществява на адреса на фирмата, като едно от упълномощените лица, посочено в сключения договор, за получаване на кореспонденцията, адресирана до „ИН ТАЙМ“ ООД, е В. К., който в конкретния случай е получил пратката с Експертно решение № 00099 от зас. № 038/27.03.2024 г. В съответствие с нормативно предвидената възможност за връчване на административен акт чрез лицензиран пощенски оператор експертното решение е връчено на адреса на управление на дружеството, като са посочени имената на лицето, получило пратката, изрично посочено като лице за получаване на пратки за „ИН ТАЙМ“ ООД и получаването е удостоверено с подпис на получателя. В случая доказателствата сочат несъмнено, че жалбоподателят се е запознал с факта на издаването на акта (ЕР) и с неговото съдържание, каквато е целта на съобщаването по смисъла на чл. 61 от АПК, след като в жалбата изрично е обсъждано произнасянето на ТЕЛК и е направено възражение във връзка със съдържанието на ЕР. В конкретния случай от събраните в настоящото производство

доказателства безспорно се установи, че експертното решение е съобщено на заинтересованите страни, в това число и на жалбоподателя „ИН ТАЙМ“ ООД, същото не е оспорено по предвидения нормативен ред и е влязло в законна сила. Дали ЕР изпълнява изискванията на закона за съответствие с процесуалния и материалния закон може да се обсъжда в производство по обжалване на същото.

След като не е обжалвано ЕР, същото е влязло в законна сила и съдът приема, че сторените с него изводи за наличие на причинна връзка между уврежданията и последвалата неработоспособност са доказани. Съгласно посоченото Експертно решение № 00099 от зас. № 038/27.03.2024 г. при прегледа на лицето на 23.01.2023 г. е поставена диагноза „Контузия на дясна предмишница и гривнена става“, поради персистираща болка и ограничени движения на пръстите постъпва в МБАЛ „Доверие“ на 06.02.2023 г., където е направена оперативна пластика на екстензорните сухожилия на 2-ри пръст на дясна ръка. Издаден е първичен болничен лист с диагноза „Последица от травма на мускул и сухожилие на горен крайник“. Установен е оток и хематом на дясна предмишница и гривнена става, както и рана от охлузване на дорзалната повърхност на предмишницата, отговарящи по давност на травмата. Причинната връзка между наличието на увреждане на здравето на 23.01.2023 г. (ПТП) и 10.02.2023 г. (издаването на първичния болничен лист) се доказва и с продължаване на оплакванията от травмата, след издаване на болничен лист – ортопедичен функционален дефицит, Е. данни за блок в провеждането между предмишница и лакът и последваща необходимост от втора оперативна и сухожилна реконструкция. Т.е. установява се, че последствията за И. А. Г. са с интензитет, налагащ същия да се подложи на две оперативни интервенции, съответно – възстановяването на пострадалото лице е наложило продължителното му отсъствие от работа. За пълнота, съдът намира, че няма никакви основания да се отхвърлят диагнозите в представените епикризи и медицински документи на пострадалия. Те са поставени от компетентни лица – лекари на база наблюдение на състоянието и оплакванията на пациент, претърпял доказана травма на ръката и не са налице никакви доказателства, които да оборват отразеното в тях. Действително, в началото е поставена по-лека диагноза на пострадалия, но на база на развитие на оплакванията е потърсена помощ, поставени са по-тежки диагнози и са последвали оперативни интервенции.

Връзката на тези оплаквания с установената травма по време на произшествието се установява на база всички медицински документи. Навсякъде е отразено, че симптомите са се появили след претърпяното ПТП.

Предвид гореизложеното, съдът намира проведеното от ТП на НОИ С.-град разследване на злополуката от 23.01.2023 г. за пълно, обосновано и правилно проведено, а крайният извод в оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С.-град, че е налице трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО, за правилен и законосъобразен. Не се установиха релевираните от оспорващото дружество оплаквания, поради което жалбата е неоснователна.

Предвид този изход на спора и съобразно разпоредбите на чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК на ответника и на заинтересованата страна се дължат разноски. Основателно е искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в минимален размер от 200 лева, превалутирани в евро в размер на 102,26 евро. На заинтересована страна следва да се присъдят разноски в размер на 500 евро за заплатено адвокатско възнаграждение, доколкото искането за присъждане на сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение е направено своевременно и по делото са налице доказателства за сключен между страните договор за правна защита и съдействие и заплатено адвокатско

възнаграждение. Ето защо, искането следва да бъде уважено, като оспорващото дружество следва да бъде осъдено да заплати на И. Г. А. разноски в размер на 500 евро за адвокатско възнаграждение. Съдът намира за неоснователно възражението на процесуалния представител на оспорващото дружество за прекомерност на размера на разноските, доколкото счита същия за адекватен и справедлив, с оглед характера, предмета, сложността, интереса по делото и обема на осъществената правна защита, както и при съобразяване с Решение на СЕС по дело C-438/22 от 25.01.2024 г.

Водим от горното и на основание чл. 172 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ИН ТАЙМ“ ООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район Искър, [улица], представлявано от Управителя А. Р. Б., подадена чрез адв. Г. И., Адвокатско дружество „Г. и съдружници“, съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, против Решение № 1040-21-222 от 14.04.2025 г., издадено от Директора на Териториално поделение (ТП) на Национален осигурителен институт (НОИ) С.-град, с което е отменено Разпореждане № 33606 от 03.01.2024 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от КСО и е прието за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО настъпилото на 23.01.2023 г. внезапно увреждане на здравето на И. А. Г..

ОСЪЖДА „ИН ТАЙМ“ ООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район Искър, [улица], представлявано от Управителя А. Р. Б., да заплати на И. Г. А. с ЕГН [ЕГН] сумата от 500 (петстотин) евро разноски по делото.

ОСЪЖДА „ИН ТАЙМ“ ООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район Искър, [улица], представлявано от Управителя А. Р. Б., да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: